

A közgyűlésen történt még

A közgyűlés egyik fontos napirendi pontja a képviselők és bizottsági tagok tiszteletdíjával foglalkozott. Igazából nem a díjak mértéke a fontos, mert azok nem eget rengetőek, hanem az elv, amit tükröznek, hogy díjazás csak munkáért jár, de azért jár.

Akad a közgyűlésben egy-két képviselő, akik a választói akaratot semmibe véve rendszeresen kihúzzák magukat a munka alól. Jellemzően egyikük, **Döcsakovszky Béla** ezen a közgyűlésen sem volt jelen. Mint már annyiszor, most sem tartotta érdemesnek a baloldali választókat a képviselőre. Ő és **Jakab Béla**, a civil képviselője bizottsági munkát sem vállalt, mondván, hogy nem értenek a számukra felkínált területhez. (Megjegyezzük: politikai döntéseket várnak el egy képviselőtől. Érdekes, az elmúlt ciklusban, amikor a környezetvédelmi bizottság elnökeként tevékenykedett Döcsakovszky, akkor érett hozzá?)

Az elfogadott határozat lényege: amelyik képviselő vagy bizottsági tag háromszor indokolatlanul hiányzik az ülésről, illetve a szavazások legalább 51%-án nem vesz részt, csökkentett tiszteletdíjat kap, a rész-önkormányzatban tevékenykedő tagok pedig üléspénzt kapnak.

Meghallgattak és elfogadtak a képviselők több beszámolót.

Elfogadta a közgyűlés az új Bathyányi programot. Az önkormányzat gazdasági programjának megalkotása kötelezettség, de egyben lehetőség is. Lehetőség arra, hogy áttekinthető a jelenlegi helyzetet, és tervet készítsünk arra, hogy mely területen milyen célokat szeretnénk elérni. A

Bakai-Nagy Zita MSZP-s képviselő több kérdést is feltevé a Széchenyivel kapcsolatban

Közgyűlés Szervezeti és Működési Szabályzata szerint: „A gazdasági program a Közgűlés megbízatásának időtartamára, vagy azt meghaladó időszakra szól. A gazdasági program az önkormányzat részére helyi szinten meghatározza mindazon célkitűzéseket, feladatokat, amelyek a költségvetési lehetőségekkel összhangban, a helyi társadalmi, környezeti, gazdasági adottságok átfogó figyelembevételével – a kistérségi területfejlesztési koncepcióhoz illeszkedve – az önkormányzat által nyújtandó kötelező és önként vállalt feladatokat biztosítását, fejlesztését szolgálják. A gazdasági program tartalmaz különösen: a fejlesztési elképzeléseket, a munkahelyteremtés feltételeinek elősegítését, a telepü-

Kéri Mihály fideszes képviselő, az Oktatási és Művelődési Bizottság elnöke világosan megindokolta az összeolvadás szükségességét

lésfelvezetési politika, az adó politika célkitűzéseit, az egyes közszolgáltatások biztosítására, színvonalának javítására vonatkozó megoldásokat, továbbá a befektetéstámogatási politika, városüzemeltetési politika célkitűzéseit.” A gazdasági program végrehajtásáról a Közgűlést a polgármester évente tájékoztatja.

Visszavonta a közgűlés a közlekedésfejlesztéssel foglalkozó pályázaton való részvételét, mert egy újabb, bővebb pályázaton készül részt venni (erről következű számondarm részletesen beszámolunk).

Határozatokat fogadott el a közgűlés a csatornázási kapcsolatban, melyről lapunk hatodik oldalán találunk részleteket.

(MUNKATÁRSUNK)

Ki viszi át?...

A publicisztikával foglalkozó íróember számára, de egyáltalán mindenki számára, aki arra adta a fejét, hogy gondolatait szélesebb körben meg akarja osztani másokkal, mindig komoly kihívás a gondolat és annak szavakká formálása között a különbség.

Magam is sokat gondolkodtam azon, sikerül-e megfogalmaznom az egyes ember helyét az élet mindennapi megélhetéséhez szükséges biztonsági elemek, fogódzók és a között a biztonságérzet között, ami közkeletű szoval a stresszmentes életet jelenthetné. Itt most a stressznek arra a formájára gondolok, amely az utóbbi száz évben telepedett rá a modern, főleg európai típusú emberre, amelyik testet, lelket rombolva keseríti meg az életünket. Speciális szakszóval frusztrációnak hívják ezt a stressz-sort. A hagyományos stresszel szemben ennek nincs kimenetele, nincs lecsengése. A frusztrált ember nem tud jó és rossz feszültség között választani. Elvileg szabadon eldöntheti, hogy nap-nap után lenyeli-e basáskodó főnöke megalázásait és idegrombcsává válik, vagy szembeszáll vele. Na, de, akkor meg munkanélkülivé. Ha ez egy jól fizető állás, a legtöbb esetben eléggé egyértelmű a válasz. Vagy éppen inaszkadátting dolgozik, hogy a jelzőfogócsont, az autórészletet, meg a közüzemi díjakat befizethesse, vagy hátra fordíthat a „civilizációknak...”. Az persze igaz, hogy mindezek a dilemmák nem egyik napról a másikra zuhantak ránk. Hosszú évtizedekig tartó folyamat eredménye az a kiszolgáltatottság, mely szinte mindenkit érint valamilyen szinten. A modern kori rabslzolgátság sok erredőből jutott el arra a csúsponton, amely napjainkat jellemzi. Az egyes ember pedig oly mélyen és oly elkeseredetten vergődik ebben a léláncoltságban, hogy eszébe sem jut, létezhet-e egyáltalán kilábolás a helyzetéből. Azon éppen lehet lamentálni, hogy céltalosan emberi, tiktos társaságokban megfogalmazott ördögi eszmékben alapuló, szívós munka vezetett-e el idáig (mint, ahogyan azt különböző összeesküvés elméletek próbálják megfogalmazni), vagy egyszerűen a modern kapitalizmus rendszerfejlődésének a következménye az a feloldhatatlan ellentétet jelentő világ, amely körülvesz bennünket.

A XIX. században megjelenő, az egyén mindenekfelettségét hirdető eszmék rendkívül népszerűkké váltak. Az egyéni szabadság elérése magában hordozta a földi paradicsom ígértét. A szabadság, testvériség, egyenlőség eszményének megismerését és hatalmas erőt adó a tudomány, a gazdaság és a művészet fejlődésének. Az elv, amely alapján bárki bármilyen magasságokra elérhet, felkeltője a versenykedvet és mindenki nyerni akart.

A nagy tülekedésben aztan valami elveszett. Először csak „apróságok”, amelyekért nem is kár. A vallási dogmák lelkeket gúzsba kötő előírásai, a feudális kiszolgáltatottság, a kevesek kiváltságára lévő tudomány, a sokféle alál, főle rendeltség, a tekintélyuralmi viszonyok. Jó is, hogy sikerült tőlük megszabadulni.

De a folyamat nem állt meg. A furdóvízzel apróbb, nagyobb részletekben sikerült kilótyinteni a gyermeket is. A városokban kialakuló ipári, gazdasági centrumok egyre csábítóbban hívogatták a legválobbi kis falvakból is a kalandra, a jobb életre, a lehetőségekre vágókat. Elkezdődött az addig oly szilárd falusi közösségek felbomlása.

Végig lehetne menni a modern kor utóbbi száz estztendéjén. Majd minden évtizedére találnánk olyan jellemző mozzanatot, eseményt, amely egyre tisztábban mutatta, hová is fog fajulni az a dinamikus pezsgés, amelyik felforgatta a régi világot és létrehozta ezt a hektikus, hol idegesen vibráló, hol meg kílálatlanságba révedő, tehetetlenül vergődő hipermodern kort. Visszatekintve látszanak a rossz irányba fordulások, de amikor a történészek zajlaltak senki-, vagy csak nagyon kevesen jósláltak meg azt, ami végül is bekövetkezett. Orwell a maga korában csak sci-fi írt az 1984-el, és csak utólag látjuk, zseniálisan meglátott valamit a jövőből.

E bekövetkezett jövőben végtelenül szétesett és emberi atomjaira hullt az emberi társadalom. Magányosan szűkülő egyének sokasága egy-egy ország. A vezérúri tekekommunikátorok megmondják, mi micsoda, miről mit kell gondolni. Azt is igyekeznek megmagyarázni, hogy ez a társadalom így jó, ahogy van, a piac törvényszerűségeit ugyanúgy el kell fogadni mindenkinek, akár azt, hogy nulla Celsius foknál elkezd fagyni a víz.

Ma a világot néhány tucat (vannak vélemények mely szerint 5-6) ember irányítja. Tehetné ezt úgy is, hogy jó irányba, az egész emberiség javára történjenek a változások. A világ erőforrásainak a 80%-át talán nem egészen igazságos, a világ lakosai mindössze 20%-ának, pazarló módon elherdálni! A szakadatlan, bővített újratemelés kiszigereli a bolygónkat. Az élelmiszerek előállítására rendelkezésre álló földterületeken hátha nem kéne energianövényekkel tönkre tenni a termőképességet! És mindezt miért? Egyes egyedül a hatékonyabb profit elérése miatt, a részvényesek igényeinek alárendelt temelés kiszolgáltatására!

A modern kor emberével ezt csak úgy lehetett elfogadhatni, hogy előzetesen, pár évtized (ma már úgy látszik, nagyon szívós és tervszerű) munkájával, szétverték a hagyományos társadalmi szerveződéseket. A magányosság, egyedüllévővé tett ember már nem képes az érdekei védelmére. Nem is tud eligazodni a rázúduló temérdek információban. Gyanakodva behúzódik a csak félig-meddig az övé ödjájába (a másik fele, vagy egész a banké), sokszor még a nevét sem tudja a szomszédjának. A körülötte feleselkedő gyermekei – ha egyáltalán vannak –, már rég kikérültek a befolyása alól (lehet, hogy nem is olyan nagy baj), a társával tiszt, tizenöt mondattal hónapokig elkommunikálhatnak. A modern kor társadalmi betegségei, akár valami megfoghatatlan pestis járvány pusztítják biológiai és lelki téren is a magyar lakoságot. De! A virologusok jól tudják, nincs olyan vírus, amelyik száz szálalékos hatékonysággal tud pusztítani. A legszörnyűbb járványok után is mindig megmaradt a megfertőződött populáció, immunizálódásra képes része. Nekik köszönhető, hogy egyáltalán fenn tudott maradni egy-egy ország, vagy az egész Föld lakossága.

Napjaink lelket és testet nyomorító folyamatai között is megjelentek és elkezdtek megerősödni azok a közösségek, amelyek rájöttek, hogy csak összekapcsolódva, a valaha bizonyított értékek mentén van esély átvinni az évezredek során felhalmozott értékeket a túlpartra. Mert az a part, ahol vagyunk már túlságosan szennyes, lelakott, mérgező anyagokkal és eszmékkel van tele.

KOPOR TIHAMÉR

TeSzedd a szemetet!

Május 21. napján az országosan megrendezett TeSzedd Önkéntes szemétszedési akció keretein belül több egyesület, szervezet, magán-személyek, és családok próbálták kitakarítani azt az országot, amit több más ember szemétdombba formált hosszú évek során.

Ez az ország Magyarország, ahol mindannyian születünk, élünk, a hazánk, és az is fog maradni mindörökké. A környezet, a természet, ami körbevesz minket olyan, amilyenünk tesszük. Szépitjük, rontjuk, ahogy nekünk jó. Feltételezhetően többen vagyunk, akik a tiszta, élehetőbb teret szeretnék maguk, és családjuk köré biztosítani. Nyilvánvaló az is, hogy az akcióban jóval többen vettek részt azok a személyek, akik amúgy sem dobnak el utcán, erdőben, vagy akárhol másutt sem szemetet, ellenben azokkal a „tényezőkkal”, akik minden további nélkül, úton-útfele, ahol éppen kifogy az aktuális termék a dobozból, hajtják bele a nagyvilágba szemetüket. Fontos minden alkalommal elmondani a legkisebbektől a legnagyobbakig, hogy a Természet milyen értékekkel rendelkezik, az életet hordozza magában, amit ha az ember megmérgez, akkor olyan környezeti katasztrófák mennek végbe, amik visszafordíthatatlan károkat ütnek a Föld nevű bolygónkon. Tudniillik a Természetnek egyetlen vadászata van, az pedig az Ember! Remélhetőleg az új generáció, a mai gyerekek jobban megbecsülik, védik, ápolják, és gondozzák majd, hogy örömmel, és büszkeséggel töltve tudjanak körbenézni maguk körül a zöldben, és a lakókörnyezetükben egyaránt!

A végére egy kis statisztika: Érden közel 600 fő vett részt a városakartásban. Ennyien még egyszer nem takarították a városban.

Szorgos munka a Tárnoki úti kiserdőnél

Az érdi cigányok népes segítő csapata

Az önkormányzat 1,5 MFt-ot kölönített el a költségekre (lerakási díj, ásványvíz, kesztyűk, stb.) Érden 14 kiemelt és további 28 helyszínen (utca-közösségek) folyt a takarítás. A civil szervezetek és az önkormányzat 2000 db zsákot, 600 pár kesztyűt biztosítottak együttesen a programra (a TeSzeddől kb 50 pár kesztyűt és 200 db zsákot kaptunk: ejnye-bejnye!).

Az ÉrdKom és az ÉKFI tucatsnyi konténer, 3 bobcat-et és a folyamatosan szállított biztosították, valamint a lerakóba is eljuttatták az összegyűjtött hulladékok. Külön köszönet az érdi civil szervezeteknek:

Érdi Környezetvédő Egyesület
Ága-Boga Nagyszaladósok Érdi Szervezete

ÖTHÉT Egyesület
Érdi Polgárőr Egyesület
Pincetudalajdonosokkal Érd Ófaluért Egyesület
Cigány Kisebbségi Önkormányzat

Érdi Cigány Tanács
Szent Mihály Alapítvány
Városszépítő és Honismereti Egyesület
Települérségi önkormányzatok
Érdi közterület-felügyelet

TATÁR PÉTER